

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci **žalobce M. r. s.**, proti **žalovanému Ministerstvu zemědělství, se sídlem Těšnov 17, Praha 1**, za účasti Ing. R. P., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. června 2002, čj. 10.861/2002-7010,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. června 2002, čj. 10.861/2002-7010 **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4725 Kč k rukám zástupce žalobce a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou včas Vrchnímu soudu v Praze dne 30. července 2002 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. února 2002, čj. OŽPZ/2285/02/Ho, kterým byl vyhlášen ve shodě s ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 102/1963 Sb. o rybářství ke dni 1. 10. 2002 rybářský revír C. 3A, s uvedením, že do tohoto data zůstává v platnosti revír vyhlášený rozhodnutím Ministerstva zemědělství dne 10. 11. 2000, čj. 2693/00-2220, že revír tvoří nádrže H. rybník v k. ú. Bu., nádrž v k. ú. Ho., D. v k. ú. P. a H. v k. ú. P., že jde o vodu mimopstruhovou, stanoveny byly hospodářské ukazatele a výkon rybářského práva přenechán M. r. s. se sídlem v B., místní organizaci S. s tím, že nabytím právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá platnost rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 11. 2000 čj. 2693/00-2220.

Žalobce v žalobě uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, namítá, že rozhodnutí o tom, že končí platnost (účinnost) rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru je ve své podstatě rozhodnutím o zrušení původního revíru a vyhlášení nového revíru, takovou možnost však zákon o rybářství neupravuje, nelze podle stávající právní úpravy vyjmout vodní nádrž ze stávajícího rybářského revíru a to ani na základě žádosti vlastníka

vodní nádrže. Ustanovení § 7 odst. 1) zákona o rybářství, kterého žalovaný použil, upravuje pouze vyhlašování či vytvoření rybářských revírů, nikoli jejich změnu, lze jej aplikovat pouze, když příslušná nádrž není součástí stávajícího rybářského revíru a jde tedy o vytvoření revíru zcela nového. Žalobce dále uvádí, že i kdyby bylo zákonem umožněno na základě žádosti vlastníka vodní nádrže tuto vyjmout ze stávajícího rybářského revíru, pak podmínka takového rozhodnutí – žádost podaná vlastníkem vodohospodářského díla nebyla splněna, když žadatel opírá své tvrzení o vlastnictví nádrže, pouze o dohodu o vydání nádrže uzavřenou mezi ním a zemědělským družstvem H., podle níž mu byla družstvem dne 25. 2. 2000, vydaná do vlastnictví stavba rybníka v k. ú. Hv., zřízená na cizím pozemku. Námitku, že žadatel Ing. Př. R. není vlastníkem podrobně žalobce uplatnil již ve správním řízení, aniž by se námitkou žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval.

Otázka vlastnictví vodohospodářského díla z důvodu věcné legitimace žadatele měla povahu předběžné otázky ve smyslu ustanovení § 40 správního řádu, předběžnou otázku nevyřešil ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný, byť se jedná v tomto případě o podmínku řízení, pouze své rozhodnutí opřel o skutečnost, že Okresní úřad ve Vyškově – vodohospodářský orgán schválil manipulační řád pro žadatele a uznal jej tedy vlastníkem vodohospodářského díla. Rozhodnout o vlastnictví však tento orgán není příslušný, proto si měl správní orgán prvního stupně, který v předmětné věci rozhodoval, vyřešit předběžnou otázku – vlastnictví vodohospodářského díla - sám. Pouhé konstatování, že žadatel, ing. P. je vlastníkem vodohospodářského díla je nepostačující, žalovaný se nevypořádal řádně s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání, čímž porušil ustanovení § 47 odst. 3) správního řádu.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o rybářství lze vyhlásit rybářský revír pouze na žádost vlastníka tehdy, jde-li o uzavřenou vodní plochu, v dané věci se však jedná o nádrž na toku, tedy o průtočnou vodní nádrž, která není uzavřenou vodní plochou a nelze tedy ustanovení § 7 odst. 1) zákona o rybářství aplikovat.

Protože rozhodnutí ve věci vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, navrhuje žalobce, aby rozhodnutí žalovaného dne 3. června 2002, čj. 10.861/2002-7010 bylo zrušeno a zrušeno bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. února 2002, čj. OŽPZ/2285/02/Ho, neboť obsahuje stejné nedostatky a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal, aby byla odložena vykonatelnost rozhodnutí.

Žalovaný ve svém podrobném vyjádření k žalobě, podaném Vrchnímu soudu v Praze dne 9. 9. 2002 uvedl, že umožňuje-li zákon o rybářství vodní plochy k rybářskému revíru přiřazovat, tak i když není v zákoně výslovně uvedeno, že je oprávněn je vyjímat, může tak učinit. Umožňuje-li zákon vytváření nových revírů, bylo by v rozporu s právní úpravou, aby nebyl příslušný správní orgán v zájmu vlastníka oprávněn vodní plochy z existujících revírů vyjímat a vytvářet revíry jiné. Názor žalobce, že pokud byla již vodní plocha zařazena do rybářského revíru, není možno tento měnit ve prospěch vlastníka vodní plochy, je chybný. Pokud vlastník vodního díla může požádat příslušný správní orgán o vyhlášení rybářského revíru a splňuje veškeré zákonné podmínky včetně ustanovení § 2 odst. 3 a § 3 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 296/2001 Sb., není důvodu, proč by takovému subjektu nemohl být výkon rybářského práva přenechán. I když zákon o rybářství neobsahuje přímou formulaci o vynětí vodní plochy z rybářského revíru, přesto, že na základě žádosti vlastníka vodní plochy takovou možnost má, žalovaný je přesvědčen, že vyhoví-li takové žádosti vlastníka vodní plochy o jejím zařazení do nového rybářského revíru, činí tak v souladu se zákonem. K otázce zbytku rybí osádky, jež v lokalitě zůstala, uvedl žalovaný, že po uplynutí rybářské sezony nevzniknou žádné mimořádní ztráty, ostatně strany mají možnost se dohodnout na finančním vypořádání za zbytek rybí osádky, pokud žalobce

prokáže jeho složení a uvádí, že výkonem rozhodnutí nehrozí žalobci významná hospodářská újma. Žalovaný dále uvedl, že polemika o vlastnickém právu ing. P. je nedůvodná a proto ze všech uvedených důvodů navrhuje žalovaný žalobu zamítnout.

Ze správního spisu žalovaného vyplynuly následující skutečnosti:

Dne 12. 11. 2001 podal ing. P. žádost o vyjmutí specifikované vodní nádrže z rybářského revíru, svojí žádost podal jako vlastník vodní nádrže, k žádosti připojil Dohodu o vydání investičního majetku, označeného jako rybník v obci k. ú. Hv., inventární číslo 100035, kterou uzavřel s povinným Zemědělské družstvo H., se sídlem v Ch., předložil rovněž rozhodnutí Okresního úřadu Vyškov ze dne 17. 10. 2001, čj. ŽP/VOD/1782/01-213.2, kterým jako vodohospodářský orgán schválil manipulační řád pro vodní nádrž na toku H1pro ing. P. jakožto vlastníka uvedeného vodohospodářského díla.

Přípisem ze dne 21. 11. 2001 čj. OŽPZ/2285-pozv/01 byli účastníci řízení vyzváni k účasti na jednání ve věci žádosti o vyjmutí vodní nádrže z rybářského revíru C. 3A, z jednání byl pořízen protokol, který přítomné strany souhlasně podepsaly.
Žalovaný podal své vyjádření k žádosti ing. P. písemně dne 15. 1. 2002.
Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. února 2002, čj. OŽPZ/2285/02/Ho, byl vyhlášen ve shodě s ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 102/1963 Sb. o rybářství ke dni 1. 10. 2002 rybářský revír C. 3A, s uvedením, že do tohoto data zůstává v platnosti revír vyhlášený rozhodnutím Ministerstva zemědělství dne 10. 11. 2000, čj. 2693/00-2220, že revír tvoří nádrže H. rybník v k. ú. Bu., nádrž v k. ú. Ho., D. v k. ú. P. a H. v k. ú. P., že jde o vodu mimopstruhovou, stanoveny byly hospodářské ukazatele a výkon rybářského práva přenechán M. r. s. se sídlem v B., místní organizaci S. s tím, že nabytím právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá platnost rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 11. 2000 čj. 2693/00-2220.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl žalobce, že ing. P. není vlastníkem vodohospodářského díla, neměl tedy legitimaci k podání žádosti a pokud tak učinil, nemělo být o ní takto rozhodováno. Žalobce uvedl dále, že o otázce vlastnictví si nemůže činit správní orgán úsudek a vycházet tak pouze z rozhodnutí správního orgánu, jež rozhodoval nikoli o vlastnictví nádrže, ale o schválení manipulačního řádu, předběžná otázka o určení vlastnictví k předmětné nádrži je tak stále nevyřešena, i když je podmínkou pro podání takové žádosti.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kde v odůvodnění konstatoval, že ing. P. je vlastníkem předmětného vodohospodářského díla, každé podání je nutno posuzovat podle jeho obsahu, proto je třeba žádost ing. P. posoudit jako žádost o vytvoření nového rybářského revíru a uvedl, že umožňuje-li zákon o rybářství vodní plochy k rybářskému revíru přiřazovat, tak i když není v zákoně výslovně uvedeno, že je oprávněn je vyjímat, může tak učinit.

V daném případě se jedná o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.) z vrchních soudů. Podle uvedeného ustanovení ve věcech neskončených vrchními soudy, u nichž byla dána přede dnem účinnosti s. ř. s. věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy Nejvyšší správní soud. Řízení o žalobách podaných podle části páté hlavy druhé zákona č. 99/1963 Sb., o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti s. ř. s., se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (ust. § 130 odst. 1 s. ř. s.).

Soud přezkoumal rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného správního rozhodnutí se zákonem, popř. prováděcími právními předpisy vydanými v mezích zákonného zmocnění. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem a rovněž přezkoumat, zda se odvolací orgán vypořádal vyčerpávajícím způsobem s tvrzeními žalobce, obsaženými v opravném prostředku.

Cíle rybářství, jako odvětví zemědělské výroby se dle ustanovení § 1 zákona o rybářství dosahuje dvěma způsoby: plánovitým hospodařením na rybnících, nebo plánovitým výkonem rybářského práva v tekoucích vodách. Rybářské právo je definováno zákonem jako oprávnění a povinnost plánovitě chovat, chránit a lovit ryby a jiné vodní živočichy v tekoucích vodách, kam mj. spadají i některé rybníky, ulovené ryby a vodní živočichy si přivlastňovat, k tomuto náleží i oprávnění užívat v nezbytné míře i pobřežní pozemky.

Podle ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 102/1963 Sb. o rybářství patří rybářské právo státu; lze je vykonávat jen v rybářských revírech, ustanovení § 7 citovaného zákona upravuje pojem rybářský revír, ten je tvořen z vod, v nichž náleží státu rybářské právo. Na žádost vlastníka vodohospodářského díla nebo jiné uzavřené vodní plochy může orgán kraje v přenesené působnosti vyhlásit rybářský revír a stanovit hospodářské ukazatele. Rybářské revíry jsou vodní celky umožňující řádný a plánovitý výkon rybářského práva, zejména život původních rybích společenstev a trvalý chov vhodných druhů ryb. Z žádného ustanovení zákona nelze dovodit, že rybářské právo, jež náleží státu, by bylo spojeno s vlastnictvím pozemku, na němž se vodní dílo nachází.

Je tedy skutečností, že je-li pozemek se samostatným parcelním číslem, který tvoří koryto vodního toku začleněného do rybářského revíru podle § 7 zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství, např. vydán oprávněné osobě v restituci podle zákona č. 229/1991 Sb., nebo je-li vlastnické právo k němu převedeno v procesu privatizace na jinou právnickou nebou fyzickou osobu, nemění to nic na existenci rybářského práva státu podle § 6 odst. 1 zákona o rybářství, ani na oprávněních, plynoucích z dříve přenechaného výkonu rybářského práva podle § 8 zákona o rybářství.

Připouští-li zákon o rybářství, že může na žádost vlastníka vodohospodářského díla příslušný správní orgán vyhlásit rybářský revír, tedy rozhoduje-li o přenechání výkonu rybářského práva, pak je rozhodováno o právech a povinnostech v oblasti státní správy ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu (zák. č. 71/1967 Sb.) a kromě dodržení zákonných podmínek plynoucích ze zvláštní úpravy zákona o rybářství, musí být zachován i obecný právní předpis upravující správní řízení.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o rybářství rybářské právo obdrží také fyzické nebo právnické osoby působící v České republice, jsou-li vlastníky vodohospodářského díla (např. tůně, nádrže, rybníka), dále jezer, propadlin a podobně, pokud o ně požádají.
Kdyby se Nejvyšší správní soud přiklonil k námitce žalobce, že lze rozhodovat pouze o vodních plochách, které dosud nejsou zařazeny do žádného rybářského revíru,

pak by uvedené ustanovení pozbylo smyslu, neboť vlastník vodního díla by sice mohl požádat o obdržení rybářského práva, jež by chtěl vykonávat na vodním díle, jehož je vlastníkem, ale příslušný správní orgán by o tomto nemohl rozhodovat, pokud by tato vodní plocha byla již zařazena v rybářském revíru a rybářské právo by vykonával již jiný subjekt.

Právě z důvodů, aby i vlastníci vodního díla mohli obdržet rybářského práva, když již na vodním díle, jehož jsou vlastníkem rybářské právo je vykonáváno a vodní dílo je zařazeno do rybářského revíru, bylo ustanovení § 8 odst. 1 zákonem č. 410/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 102/1963 Sb. o rybářství, novelizováno.

Výklad jednotlivých ustanovení zákona se dle právní nauky musí dít v celé souvislosti nejen právního předpisu, ale i smyslu konkrétní komplexnosti právní úpravy. Nelze tedy používat pouze výkladu jazykového, jak se domnívá žalobce. Tento závěr Ústavního soudu je rovněž publikován ve Sbírce zákonů č. 30/1998 Sb., podle něhož …"Dalším naprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e katione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity. Akceptace i dalších pramenů práva, kromě práva psaného (zejména obecných právních principů), evokuje otázku jejich poznatelnosti. Jinými slovy, evokuje otázku, zda je jejich formulování věcí libovůle nebo zda lze stanovit při jejich formulování do určité míry objektivizovatelné postupy… Pro oblast práva z toho plyne závěr, že pramenem práva obecně, jakož i pramenem práva ústavního, a to i v systému psaného práva, jsou rovněž základní právní principy a zvyklosti… V systému psaného práva má přitom obecné právní pravidlo charakter samostatného pramene práva pouze preater legem (čili, pokud psané právo nestanoví jinak). I v českém právu takto platí a je běžně aplikována řada obecných právních principů, které nejsou výslovně obsaženy v právních předpisech. Příkladem je právní princip, dle něhož neznalost práva neomlouvá, nebo princip nepřípustnosti retroaktivity, a to nejenom pro odvětví práva trestního. Jiným příkladem jsou výkladová pravidlo a contrario, a minore ad maius, a maiore ad minus, reductio ad absurdum apod…".

Připouští-li tedy zákon o rybářství, že může na žádost vlastníka vodohospodářského díla příslušný správní orgán vyhlásit rybářský revír, pak může jistě i již existující rybářský revír změnit, popřípadě rozhodnout, že původní rybářský revír zaniká a na jeho místě může vzniknout i více nových rybářských revírů, avšak za předpokladu zákonem stanoveným, tedy bude-li zachován jeho smysl a účel, tedy veřejný zájem na utvoření vodního celku, který umožňuje řádný a plánovitý výkon rybářského práva.

V tomto žalobním bodě nedal Nejvyšší správní soud žalobci z uvedených důvodů za pravdu.

Důvodnou je však námitka žalobce, týkající se vyřešení, resp. nevyřešení předběžné otázky správním orgánem.
Je-li jednou z podmínek možnosti vyhovět žádosti vlastníka vodohospodářského díla a rybářské právo mu rozhodnutím udělit, pak musí být rovněž zkoumána podmínka vlastnictví k vodohospodářskému dílu, zejména, je-li žalobcem nevyřešení této otázky namítáno již ve vyjádření se k samotné žádosti a rovněž tak v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Pokud však žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, konstatoval, že vlastníkem vodní nádrže o jejímž přidělení k rybářskému revíru rozhodoval, je žadatel ing. P., neuvedl žádné důvody pro takové tvrzení, i když otázka vlastnictví byla žalobcem zpochybněna a její nevyřešení namítáno již v odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného, je takový postup zcela v rozporu s ustanovením § 59 zákona č. 71/1967 Sb. správního řádu. Podle uvedeného ustanovení odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.

Takovému požadavku však neodpovídá, převezme-li odvolací orgán implicite argumenty orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu obsahuje pouze odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a důvody shledány správnými, rozhodnutí, které se nezabývá podrobně námitkami žalobce uplatněnými ve včas podaném odvolání je neúplné a tedy nepřezkoumatelné soudem.

Uvádí-li žalovaný ve vyjádření k žalobě, že při vydání rozhodnutí vycházel i ze závěrů rozhodnutí Okresního úřadu Vyškov ze dne 17. 10. 2001, čj. ŽP/VOD/1782/01-213.2, kterým tento, jako vodohospodářský orgán schválil manipulační řád pro vodní nádrž na toku H1 pro ing. P. jakožto vlastníka uvedeného hospodářského díla a tento závěr pojal pro své vyřešení předběžné otázky týkající se vlastnictví vodní nádrže, pak k tomuto postupu uvádí Nejvyšší správní soud následující:

Podle ustanovení § 40 zákona č. 71/1967, správního řádu, platí, že vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správní orgán takovým rozhodnutím vázán; jinak si správní orgán může o takové otázce učinit úsudek nebo dá příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán musí vyřešit způsobem zákonem stanoveným „nejasnosti“, pokud se v řízení objeví, nebo pokud zvl. zákon jejich vyřešení předpokládá a to tehdy, neučinil-li tak svým rozhodnutím již orgán, který je příslušný o takové otázce rozhodovat.

O otázce vlastnictví k vodnímu dílu však není (ani nebyl) oprávněn rozhodovat okresní úřad, jakožto vodohospodářský orgán, jež pouze schválil manipulační řád pro uvedenou vodní nádrž. I když ve svém rozhodnutí tento orgán označil za vlastníka vodní nádrže ing. P., nemůže být takovým výrokem vázán další správní orgán, neboť, jak již bylo uvedeno, vodohospodářský orgán o vlastnictví k vodní nádrži nerozhoduje, o takové otázce by mohl rozhodnout pouze soud.

Pokud však o takové prejudiciální otázce dosud příslušný orgán nerozhodl, je si oprávněn učinit úsudek, resp. takovou otázku předběžně vyřešit správní orgán, který vyřešení takové otázky pro vydání vlastního rozhodnutí potřebuje. V takovém případě však je povinen uvést, z jakých úvah při vyřešení otázky vychází.

Předtím než správní orgán posoudí v řízení se vyskytnuvší předběžnou otázku jako otázku již vyřešenou rozhodnutím jiného, k tomu příslušného orgánu, musí si být jisti, že takový orgán vůbec má zákonnou možnost či pravomoc o takové otázce v rámci svého řízení rozhodovat. Zjistí-li, že nikoliv, pak musí buďto sám předběžnou otázku vyřešit, nebo dát podnět k jejímu vyřešení příslušnému orgánu. V žádném případě pak nemůže správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyřešení předběžné otázky obejít.

Žalobou napadené rozhodnutí však neobsahovalo ani úvahu žalovaného, jež jej k závěru týkajícímu se vlastnictví vodního díla vedla, nezabývalo se však ani námitkami žalobce k této věci, jež řádně uplatnil v odvolání proti napadenému rozhodnutí.

Protože soud shledal důvody, které svědčí o skutečnosti, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a rovněž napadené rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů, když žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval řádně všemi námitkami uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, rozhodnutí žalovaného ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Poté, co správní orgán prvního stupně odstraní výše vytýkané vady, své rozhodnutí řádně odůvodní, když se bude podrobně zabývat všemi námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání, o věci meritorně znovu rozhodne.

O návrhu žalobce na odložení vykonatelnosti rozhodnutí rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 20. 12. 2002, čj. 6 A 101/2002 -30.

O náhradě nákladů rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Výše náhrady nákladů byla stanovena dle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a je tvořena částkou 1000 Kč za soudní poplatek, 3500 Kč paušální náhrady a 3 x režijní paušál, tj. 225 Kč, celkem 4725 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. února 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu